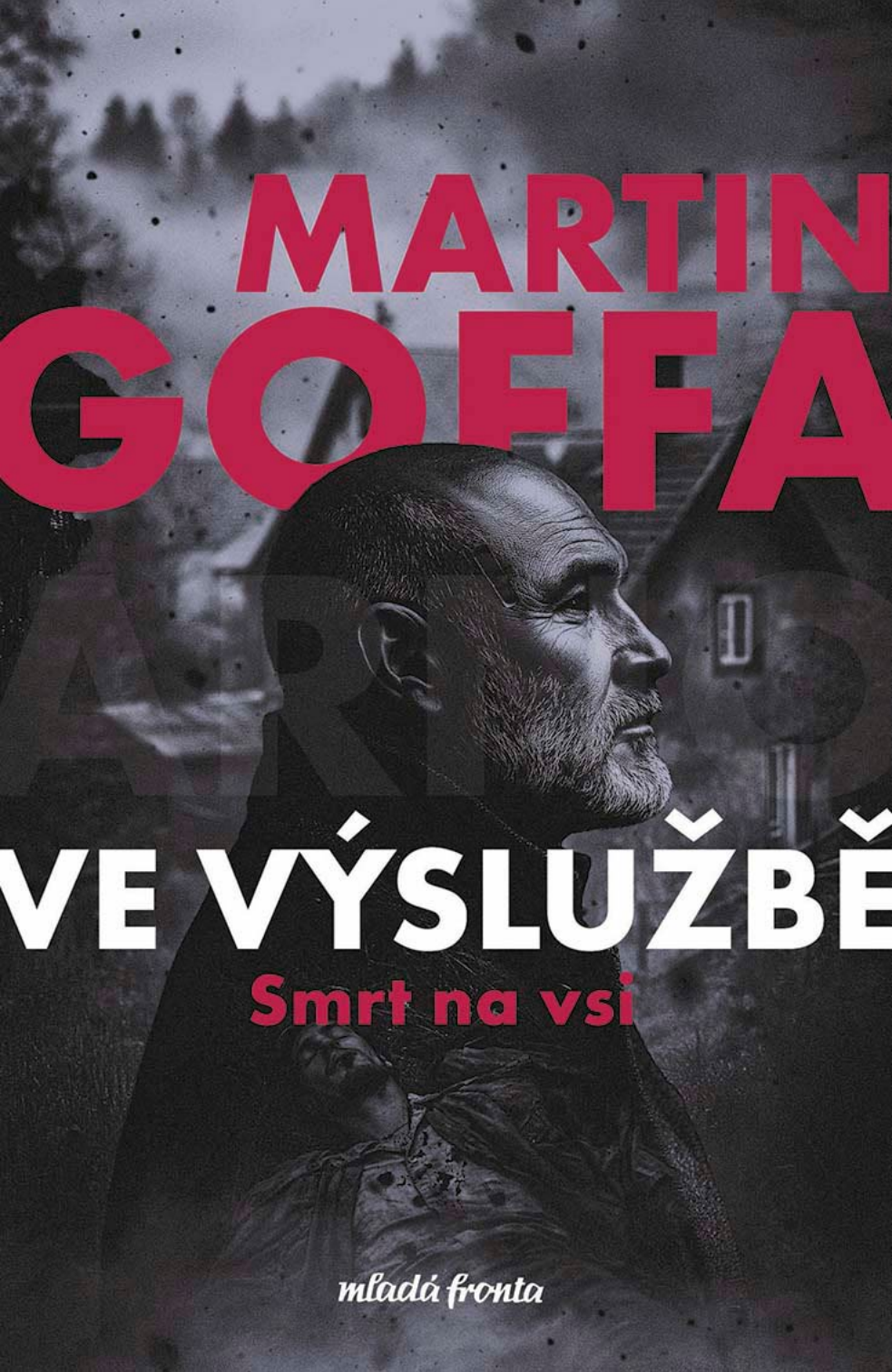

A black and white photograph of a man with a beard, looking off to the side. He is wearing a dark jacket. In the background, there is a blurred image of a war-torn town with smoke rising from the buildings. The title 'MARTIN GOFFA' is written in large, bold, red capital letters across the top. Below it, the word 'ARTIST' is written in large, semi-transparent, grey capital letters. At the bottom, the text 'VE VÝSLUŽBĚ' is written in large, bold, white capital letters, and 'Smrt na vsi' is written in smaller, bold, red capital letters. The logo 'mladá fronta' is at the very bottom in a stylized font.

**MARTIN
GOFFA**

VE VÝSLUŽBĚ

Smrt na vsi

mladá fronta

Ve výslužbě Smrt na vsi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Martin Goffa

Ve výslužbě – Smrt na vsi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MARTIN GOFFA

VE VÝSLUŽBĚ

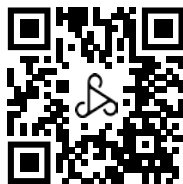
Smrt na vsi

mladá fronta

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal!
Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům,
využijte k tomu **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

PROLOG

Arno nejdřív upřeně koukal na své ruce, pak ale oči zvedl, pomalu s nimi cestoval po desce stolu, až se nakonec podíval na muže na protější židli. Spočinul na něm dlouhým, ustaraným pohledem.

Zrakem se vpíjel do jeho tváře, putoval po každé vrásce, po každém výstupku i prohlubni. Dokázal by spočítat jak žilky v jeho očích, tak i ty na jeho nose. Vnímal mužovy sevřené rty, neklamnou známku životní zarputilosti a neochoty ke kompromisům.

Viděl ho před sebou jako výjev z nějakého obrazu, možná od El Greca nebo od Brueghela.

„Nemůžu tě k ničemu nutit,“ pronesl do unaveného tikotu hodin. „Nemůžu tě nutit a taky nebudu. Jen říkám, jak to je, a jak to bude dál. No a zbytek...“

Nedopověděl, ale ani nemusel. Oba věděli, že zbytek je na muži, ke kterému vede svou řeč. Ten ale mlčel. Nepromluvil už dlouhé minuty, vlastně skoro od chvíle, kdy se s Arnem usadili ke stolu. Tomu to nedalo a stejně jako už několikrát předtím přešel pohledem místnost. Vpravo stála linka se sporákem

a lednicí, přičemž oba spotřebiče měly nejlepší léta dávno za sebou. V protější stěně bylo okno s výhledem do zahrady a ještě za ní pak dál na okolní kopce. Jedno z nejkrásnějších panoramat, jaké to místo mohlo nabídnout.

Pod oknem stála pohovka a vedle ní dřevěná stolička.

Stůl, u kterého oba muži seděli, se nacházel uprostřed kuchyně. Chyběl na něm ubrus nebo aspoň podložky pod talíře, ležela tam jen proutěná ošátka na ovoce nebo na vejčka.

Za zády měl Arno dveře, kterými asi před půl hodinou vešli. Za druhým z mužů stála u zdi vyřezávaná kredenc. V jejích útrobách čekaly na své využití vespod hrnce a kastroly, v šuplících příbory a za prosklenými dvířky talíře, misky a šálky na kávu. Ten kus nábytku sice vypadal starobyle, ve skutečnosti ale neměl skoro žádnou hodnotu. V každém domě okolo byste našli aspoň jeden takový.

„Arno, já...“

Muž konečně promluvil, přesněji se o to spíš pokusil. Namís-to slov se však ozvalo jen jakési zachrčení. Unavené, bezradné a zároveň zděšené. Zvukový projev zvířete chyceného v železech. Tvora, kterému vousáč naproti za stolem právě řekl, že aby se z těch želez dostal, musí si uhryznout nohu.

Arno čekal, jestli bude muž pokračovat, ale popravdě s tím nepočítal. Ta nepovedená věta měla být jakousi ucpávkou trhliny v jejich vztahu. Možná by mohl promluvit sám, zopakovat fakta, nabídnout řešení... Jenže proč? Už to přece udělal a muž naproti za stolem není žádný hlupák. Namísto řečí zabloudil pohledem ven z okna. Duben se zatím vydařil, bylo teplo a příjemně vlhko. Pupeny některých stromů byly před prasknutím, jiné už dávno kvetly. Tráva na loukách vypadala jako šťavnatý hustý koberec a pro ovce z nedaleké farmy šlo o prostřený stůl bez začátku a konce. Z nedalekého lesa přicházely v rychlém sledu jednotvárné zvuky, údery zněly

jako palba z kulometu, ale měl je na svědomí jen obyčejný malý datel.

„Promiň, Arno.“

Muž řekl tu nejméně logickou věc, jaká se nabízela. Vousáči se přece neměl proč omlouvat. Jenže něco říct musel a tahle slova mu nejspíš připadala jako nejpráhodnější. Nebo možná jako nejmíně nevhodná. A kdo ví, třeba je skutečně myslel jako prosbu o prominutí.

Dlouhou dobu pak oba mlčeli. Skoro jako by už nebylo o čem mluvit, jenom po doušcích upíjeli každý své pivo. Putování bublin od hrdla ke dnu lahve bylo najednou tím nejhlasi-
tějším zvukem v celém domě. Možná i v celé vesnici.

Pravděpodobně tím nejhlasi-
tějším zvukem na světě.

1.

Ten zvuk měl schopnost rozříznout člověku mozek na několik částí. Ozval se znenadání, naprosto z ničeho, bez nejmenšího upozornění. Noc měla k ránu ještě daleko, do východu slunce scházely možná desítky minut. Ulicí prolétl jako rotující list cirkulárky a bez milosti prošel vším, co mu stálo v cestě.

Arno ho zaslechl jako jeden z prvních. Vymrštilo ho to z postele, najednou seděl a vzrušeně dýchal, zatímco jeho mysl se teprve probouzela v závěsu za pulsujícím hrudníkem. Pak si ovšem dlaní promnul obličej, načež ještě se zavřenýma očima ucedil několik nadávek a přes hlavu si přetáhl polštář. Zároveň ale věděl, že je to naprosto zbytečné, protože ten zvuk se za několik chvil ozve znovu a bez milosti ho vyžene do nového dne. V půl páté ráno!

Už to tak fungovalo skoro týden, s nemilosrdnou pravidelností a bez nejmenšího slitování. Nečekané probuzení, poté nemožnost opět usnout a nakonec rezignovaná cesta z ložnice do kuchyně. Zločin proti lidskosti, bezostyšně páchaný den co den, přitom nejspíš právní cestou nepostižitelný.

Postavil si na čaj a v okně uviděl svůj vlastní obraz. Venku byla ještě tma a sklo proto fungovalo jako dokonalé zrcadlo. Stál u sporáku jen v trenýrkách, starý muž s holou hlavou a šedohnědými vousy. Na svůj věk ale nevypadal nijak zle, spousta lidí je na tom hůř i s méně křížky na krku. Vlastně se teď pár měsíců po šedesátce cítil dokonce líp, než když mu bylo padesát. Tehdy se den co den stresoval kvůli složkám s nevyřešenými případy, kouřil jednu cigaretu za druhou a stravoval se, jako kdyby měl plechový žaludek. Obrazy mrtvých těl musel čas od času spláchnout něčím ostřejším a pravidelný spánek byl většinou těžce vydřeným luxusem.

V šedesáti úprk do důchodu, předčasně, s rozporuplnými pocity, ale zároveň s vědomím, že své práci dal všechno, co po něm žádala. Teď dával totéž sám sobě. Opustil hlučné město a odstěhoval se na venkov. Stísněný, ale útulný a funkční byt vyměnil za polorozpadlý dům, který vlhne stejnou měrou od základů jako od střechy, a jehož zahrada vyžaduje neustálou péči. Ovšem klady převažovaly. Zklidnil se mu dech, pravidelný spánek mu srovnal zažívání a tuk se pomaloučku přeměnil ve svaly. Když se teď pozoroval v potměnělém okně, cítil podivné uspokojení.

Bublání vody ho vytrhlo ze zamyšlení. Zalil si čaj, hrnek postavil na stůl a začal si chystat snídani. Chleba, máslo a marmeládu podle momentální nálady. V komoře měl několik sklenic, každou chvíli mu někdo ze sousedů nějakou přinesl. Teď si podal fíkovou, což samozřejmě nebyl dárek od místních, ale přivezl si ji z návštěvy u dcery. Nepocházela ovšem z obchodu, šlo o domácí recept signori Micheletti ze Settequerce.

„Prendi quanto vuoi!“

Veźměte si, kolik chcete! Stará žena mu se smíchem cpala do tašky jednu sklenici za druhou, nadšená z toho, že o její marmeládu projevil zájem někdo nový. Michelettiovi pěstovali na

zahradě kromě jabloní i několik fíkovníků, vinnou révu a taky pět stromů s olivami. Vína i oleje vyrobili sotva pro sebe, ale marmelád měli na rozdávání.

Francesco Micheletti byl rozvážný sedmdesátník s bříškem, šedými vlasy a knírkem pepř a sůl, jeho o rok mladší manželka Federica se svou opálenou pletí, tmavými vlasy a hlubokými očima ztělesňovala Itálii se vším všudy. Když je spolu Arno uviděl poprvé, okamžitě ho napadlo, že jejich dcera Laura se nepodobá ani jednomu z nich. Vlasy měla blond, oči modrošedé a nic jí neříkal ani vesnický život. Co nejdříve zmizela do města, vystudovala a začala pracovat jako lékařka v nemocnici. A jako by to nestačilo, v práci se později seznámila s jistou mladou ženou původem odněkud ze střední Evropy, začaly spolu chodit a nakonec i žít, což muselo být pro bigotní katolíky Michelettiovi jako rána palicí do hlavy. Aspoň tak si to Arno myslel. On sám byl s orientací svojí dcery srozuměný už od jejího dospívání a nikdy to nepovažoval za sebemenší problém. Spíš mu vadilo, že byla do větru, věčně na cestách po světě. Když se později usadila v italském Bolzanu, ještě děkoval bohu, že je to nakonec jen pár hodin autem. Taky se mohla zaseknout v Kanadě nebo v Argentině.

Jeho Aneta a Laura Micheletti spolu byly už čtvrtý rok, naposled se s nimi Arno viděl před pár měsíci, když u nich trávil Vánoce. Po týdnu v bytě uprostřed města se ale nemohl dočkat, až bude zpátky doma. Sám byl těmi pocity překvapený. Vždyť skoro třicet let bydlel v panelákové garsonce, Hradec je navíc přibližně stejně velký jako Bolzano, tak co se najednou stalo?

„Na jaře vás obě čekám ve Lhotě,“ řekl jim, když se dva dny před silvestrem loučili. Aneta jeho slova přetlumočila a Laura se usmála. Jestli šlo o souhlas, to se mělo teprve ukázat.

Teď byl konec dubna a termín případné návštěvy zatím visel ve vzduchoprázdnu. Arno ovšem nijak nenaléhal, obě ženy

měly časově náročnou práci v nemocnici. Ale před pár týdny slíbily, že přijedou, jen co na kopcích skončí sezóna. V horách kolem jejich města se lyžovalo o sto šest a nemocniční vrtulníky startovaly každou chvíli. Klid bude zase až od května.

Dva krajíce chleba s máslem a fíkovou marmeládou zmizely během chvíle, stejně jako zelený čaj z plechového hrnku. Arno si dlaní utřel ústa a z vousů si smetl drobky. Teprve pak vyrazil do koupelny provést ranní hygienu. Cestou jen tak mimochodem koukl na hodiny.

Za minutu pět!

Jako připomenutí, proč je vzhůru tak brzy, se znovu ozval ten příšerný zvuk, který ho předtím vyhnal z postele. Nemilosrdný, krutý a ždímající ze všech živých tvorů v okolí slzy bezmoci.

Tohle bude potřeba vyřešit, uvědomil si Arno. A spíš dříve než později, protože až někomu v ulici rupnou nervy, může to dopadnout opravdu zle.

2.

Táhlo na sedmou, obchod na návsí měl otevřít za pár minut. Arno vyšel před dům skoro současně se sousedem Vildou a samozřejmě mu nemohl ujít jeho nakvašený výraz.

„Co se děje, kamaráde?“ zeptal se, jako by to sám dobře nevěděl.

„Co asi?! V půl pátý ráno už zase randál, že by to vzbudilo mrtvýho! Přisáhám bohu, že toho parchanta zabiju!“

Přesně na tohle Arno myslel, když se šoural do koupelny. Že někdo už brzy vezme spravedlnost do vlastních rukou.

„Co mám říkat já?“ namítl. „Slyším to v přímým přenosu.“

„No vždyť!“ přitakal Vilda. „Divím se, žes ho už dávno nesundal! Zůstala ti pistole, že jo? Nebo ne?“

Šlo o kohouta, kterého si před několika dny pořídil Arnův druhý soused. Starý Hanák byl samotář, kterého nezajímalo, co si kdo v ulici myslí. Nebo jestli se někdo třeba nepotřebuje vyspat. Když jeho kohout spustil poprvé, postavilo to do pozoru každého v okruhu několika set metrů. Sám dědek vstával kolem čtvrté, takže jemu ten příšerný randál nijak nevadil. Nehledě na to, že používal naslouchadlo, a to si nasazoval až během

dopoledne. Hanák měl několik slepic, které se potulovaly po zahradě, a občas se některá dírou v plotě zatoulala buď k Arnovi nebo k sousedům na opačné straně. Bylo mu to fuk, stejně jako rozbité ploty nebo jako soužití s ostatními v ulici. Kohouta, který ty slepice roky obskakoval, našel jednou ráno po smrti, takže obratem pořídil nového kabrňáka. A ten se nežinýroval nejen s kvočnami, ale ani s kokrháním.

„Pistolí jsem odevzdal s uniformou,“ ucedil Arno. „Kdyby ne, tak už je dávno po problému.“

Vilda odemykal modrý renault, který stál před garáží.

„Jdeš do krámu? Můžu tě hodit.“

„Díky, ale ten kousek se klidně projdu,“ řekl vousáč. „A vůbec, nejedeš dnes nějak pozdě?“

„Pozdě? Myslíš do práce? Je sobota, člověče. Ale chápu, že vám penzistům už všední dny a víkend splývají,“ ušklíbl se muž.

Arno se té poznámce jen zakřenil. S Vildou je od sebe dělil sotva měsíc, na základce spolu seděli v jedné lavici.

„Taky bys mohl do penze, kdybys chtěl. Jenže Lucka ti to nedovolí, protože by s tebou doma nevydržela. Tak kam teda jedeš, když ne do práce?“

„Do Hradce. Nejdřív ke švagrovi, pak do nákupáku se seznámem. Tak zatím.“

Muž nasedl do auta, ledabyly mávl a poté nastartoval. Zatímco vůz mizel směrem k návsí, vousáč se vydal v jeho stopách. Do obchodu to měl pár set metrů, chodil tam touhle dobou pravidelně každý den, samozřejmě kromě neděle, kdy bylo zavřeno. Vlastně tam většinou nic ani nepotřeboval, lednici měl doma obvykle plnou. Ale ta procházka se stala jednou z jeho pravidelných rituálů, když se loni v létě do Lhoty přistěhoval. Tedy spíš vrátil, po dlouhých letech ve městě, které po většinu života považoval za svůj domov. Jenže se pletl, doma byl tady. Vlastně to nemohlo dopadnout jinak, protože když rodiče krátce před

osmdesátkou zemřeli, zůstal mu na krku dům. V Hradci ho nic nedrželo, což si měl možná uvědomit už dávno.

Cestou do obchodu minul dva nebo tři lidi, pozdravili se, ale nějak nebylo o čem mluvit. Vešel do krámu, neměl s sebou ani tašku, protože nepočítal s velkým nákupem. Pomalu procházel mezi regály a přemýšlel, na co má chuť.

„Mám čerstvý škvarky, strejdo!“ zavolala na něj od pokladny Dana. Usměvavá čtyřicátnice s účesem na mikádo byla dobrou duší podniku. Taky jeho srdcem, plícemi a vším ostatním. Arno si nevzpomínal, že by někdy za pultem viděl někoho jiného. Vlastně jen jednou, když Dana na tři dny onemocněla a zastoupila ji její máma, která byla tou dobou už pět let v důchodu. Ta ale ani neuměla s kasou, prostě jen zapisovala, co si kdo bere.

„Škvarky?“ zopakoval po ní teď Arno. „A kde?“

„Ještě jsou vzadu, přivezli je před chvílí. Ale vezmi si k nim dnešní chleba, jinak je to jen půl radosti!“

K čerstvým škvarkům musí být čerstvý chleba, to je jedna z přírodních zákonitostí, díky nimž je svět ještě v pořádku.

„Co Aneta? Neříkals, že teď někdy přijede?“

Dana se neptala jen tak, vážně ji to zajímalo. I když byla o pár let starší, s Arnovou dcerou si vždycky měly co povědět.

„Už brzy,“ odvětil vousáč. Co taky říct, když to sám ještě nevěděl nijak přesně?

Zastavil se na konci jednoho z regálů a tam si začal prohlížet sortiment.

„Ty máš psa, strejdo?“

Dana držela v dlani sáček se škvarky a koukala na Arna u zvířecích konzerv.

„Odpoledne si jedu pro štěně,“ řekl. „Úplně jsem na to ale zapomněl. Teda na to, že už je sobota. Kdybych před chvílí nepotkal Vildu, měl bych celý den pátek.“

„A pro jaký štěně? Ke komu?“

„K jednomu hajnému až za Kamenici. Pro bígla. Teda spíš pro pseudobíglu, fenu mu zneuctil nějaký neznámý vojín. Teď má pět podvrtařáků a neví, co s nima.“

„Podvrtařáci jsou nejlepsi,“ opáčila Dana a pak ukázala do spodní police. „Žrádlo pro štěňata je támhle. Ale myslím, že k tomu malému ti dají, čím ho krmili doteď. Nakup až podle toho.“

„Jo, to bude rozumný. Až podle toho,“ přikývl Arno. „No a co jinak ve vsi nového?“

„Nic, o čem bych věděla,“ pokrčila rameny žena. „Jen teda Klímovic mladá má dvojčata, ale to už je týden stará věc.“

Už se ani nezdržovala vysvětlováním, kdo je to *Klímovic mladá*. Když se Arno loni v létě přistěhoval, musel se mezi místními nejdřív zorientovat. Moc jich neznal, vlastně jen svoje vrstevníky, pak faráře, starostku, hospodského a několik dalších jen tak od vidění a beze jména. Ale po tři čtvrtě roce znal už skoro každého. Lhota nebyla nijak velká, tři sta padesát domů a v nich třináct set duší, k tomu pár luft'áků, kteří měli stranou vesnice chaty nebo chalupy.

„Jak se vlastně bude jmenovat?“ zeptala se Dana.

„To štěně? Když jsem byl kluk, měl jsem bíglu jménem Sam. Takže je to asi jasný.“

„Sam zní fajn,“ řekla, když Arnovi začala markovat nákup.

Pokladna cinkla, vyjel z ní šuplík s penězi a vzápětí vousáč dostal zpátky na svou pětistovku.

„Tak čau, strejdo,“ mávla na něj Dana a za chvíli už Arno krácel přes parčík a malou návěs do své ulice. S hajným Plačkem byl domluvený na druhou odpoledne, ale už se nemohl dočkat.

Pořídit si v šedesáti psa? Někdo by možná řekl, že jde o nerozum, jenže Arno na cizí názory nikdy moc nedal.

3.

Postarší stříbrná Toyota Corolla zdolávala nerovnosti polní cesty a spokojeně u toho vrčela. Blížila se k lesu a vousáč za jejím volantem skrz čelní sklo vyhlížel hájovnu, ke které by měl podle instrukcí dorazit každou chvíli.

Ze Lhoty to nevzal po asfaltce, ale zkratkou kolem rybníka, pak přes Vrbku, až se dostal do Kamenice. Tou projel, těsně za ní pak odbočil z hlavní silnice na zaflikovanou panelku, ovšem i ta po kilometru skončila, a dál už musel polní cestou mezi dvěma lány obilí.

Konečně uviděl starý dům obehnaný lat'kovým plotem. Stál napůl zanořený v lesním porostu, ale nebylo možné ho minout, protože cesta vedla přímo k němu a dál už nepokračovala.

Toyota zastavila na plácku u branky, vousáč vystoupil a hledal zvonek. Když ho nenašel, prostě se naklonil zpátky do auta a zastroubil. Zpoza chalupy se okamžitě vyřítila hnědobílá fena a začala skákat na zavřenou branku. Jen o pár vteřin později vyšel ze dveří domu padesátník v džínách, bílém nátělníku a pantoflích.

„Dobrý den, já jsem Milota,“ představil se Arno. „Jedu si pro štěně.“